

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej INSOLITUS Legal, s. r. o., Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Ntc/3/2023 z 11. mája 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Urto/6/2023 z 20. septembra 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov o uznaní a výkone rozhodnutia dánskeho súdu, ktorým bola sťažovateľka uznaná vinnou z trestných činov.

II.

2. Krajskému súdu bol ministerstvom spravodlivosti doručенý návrh dánskeho orgánu na uznanie a výkon rozhodnutia dánskeho súdu, ktorým bola sťažovateľka podľa dánskeho práva uznaná vinnou z trestných činov, za ktoré jej bol uložený trest odňatia slobody na šesť rokov. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajský súd podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ“) uznal rozsudok dánskeho súdu na území Slovenskej republiky s tým, že ho sťažovateľka vykoná na území Slovenskej republiky v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

3. Krajský súd dospel k záveru, že skutky sťažovateľky, ktorá je občiankou Slovenskej republiky a ktorej bol v Dánsku uložený aj trest vyhostenia, možno posúdiť ako trestné činy podľa § 171, § 172 a § 289 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 a 2 zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ. Podľa krajského súdu boli splnené podmienky pre uznanie a výkon rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, keďže sťažovateľka má štátne občianstvo Slovenskej republiky a bol jej uložený aj trest vyhostenia. Krajský súd nezistil žiadne dôvody podľa § 16 zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, ktoré by odôvodňovali odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

4. Proti tomu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zamietol. Podľa najvyššieho súdu osvedčenie zodpovedá obsahu uznaného rozhodnutia. K námietke sťažovateľky, že osvedčenie je neúplné, uviedol, že osvedčenie bolo predložené v súlade s prílohou č. 1 zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ a čl. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008. K námietke sťažovateľky, že nebol dostatočne zistený jej obvyklý pobyt a ona dala súhlas na pokračovanie výkonu trestu v Holandsku, uviedol, že jej obvyklý pobyt nebolo potrebné skúmať, keďže má štátne občianstvo Slovenskej republiky a po výkone trestu odňatia slobody má byť vyhostená. Navyše holandské orgány pokračovanie výkonu trestu v Holandsku zamietli. Súhlas sťažovateľky na výkon rozhodnutia podľa § 6 ods. 3 písm. a) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ tak nebol potrebný, keďže sa vydáva na výkon rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ.

III.

5. Namietané porušenie ústavných práv sťažovateľka identifikuje v tom, že krajský a najvyšší súd riadne nepreskúmali osvedčenie z hľadiska jeho ideových a hmotnoprávných predpokladov podľa čl. 6 bodu 3 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008. Najmä nedostatočne vyhodnotili všetky informácie uvedené v osvedčení. Najvyššiemu súdu vytýka, že absentuje akékoľvek odôvodnenie k právnej argumentácii sťažovateľky, čo je prejavom striktného právneho formalizmu.

IV.

6. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľka využila svoje právo podať odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením, v ktorom sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu. Právomoc najvyššieho súdu vo vzťahu k rozsudku krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozsudku krajského súdu. Preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k rozsudku krajského súdu pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

7. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená ako taká podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať rozhodnutia a postupy všeobecných súdov aplikujúcich podústavné právo na úrovni zákonných noriem. Pokiaľ výklad podústavného práva je v rozpore s ústavou

a ústavnými princípmi, ústavný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný zasiahnuť do rozhodnutí či postupov všeobecných súdov. Ústavný súd je oprávnený zasiahnuť len vtedy, ak je konanie, rozhodovanie či postup všeobecných súdov zjavne (i) neodôvodnený, (ii) arbitrárny alebo (iii) interpretácia podústavného práva smeruje k prehnanému formalizmu (I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02, II. ÚS 348/08, I. ÚS 301/06, I. ÚS 88/07, III. ÚS 153/2020, III. ÚS 117/2021).

8. K námietke sťažovateľky, že najvyšší súd riadne nepreskúmal osvedčenie dánskeho orgánu, treba uviesť, že najvyšší súd skúmal náležitosti osvedčenia a dospel k záveru, že obsahuje všetky náležitosti podľa zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ. Z námietok formulovaných v ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, aké konkrétne vady by malo mať osvedčenie. Skutočnosť, že sťažovateľka v osvedčení dala súhlas na pokračovanie na výkon trestu v Holandsku, a nie na Slovensku, je bez významu. Z osvedčenia vyplýva, že dánske úrady umožnili sťažovateľke vyjadriť sa k uznaniu a výkonu rozhodnutia, čo aj sťažovateľka využila a vyjadrenie poskytla.

9. To, že predstavy sťažovateľky o štáte, v ktorom má vykonávať trest, sú odlišné od pravidiel v zákone o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, nie je dôvodom jej porušenia ústavných práv. Sťažovateľka je štátnym občanom Slovenskej republiky, a aj keď na Slovensku nemá obvyklý pobyt, je daný dôvod na výkon trestu na Slovenska z dôvodu, že dánsky súd jej uložil popri treste odňatia slobody aj trest vyhostenia, a to v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, ako aj čl. 6 bodu 2 písm. b) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV. Uloženie trestu vyhostenia v spojení so štátnym občianstvom sťažovateľky boli rozhodujúcimi kritériami podľa zákonnej a európskej právnej úpravy pre vykonanie trestu na Slovensku. Najvyšší súd uvedené skutočnosti odôvodnil ústavne konformným spôsobom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2024

Robert Šorl
predseda senátu